

заедно

енория
"Св. Павел от Кръста"

брой 68 - декември 2009

юбилейна година на енорията

Честито

Рождество
Христово

“И тъй, ако има някоя утеха в Христа, ако има някоя разтуха в любовта, ако има някое общуване на духа, ако има някое милосърдие и състрадание, направете пълна радостта ми: имайте едни мисли, като имате една и съща любов, и бъдете единоплушни и единомислени; нищо не вършете от обич към препирня или от пустословие, но от смиреномъдрие смятайте един другия за по-горен от себе си. Не се грижете всеки само за себе си, но и за другите. Понеже вие трябва да имате същите мисли, каквито е имал Исус Христос, Който, бидейки в образ Божий, не счита за похищение да бъде равен Богу; но понизи Себе Си, като прие образ на раб и се уподоби на човеци; и по вид се оказа като човек, смири Себе Си, бидейки послушен дори до смърт, и то смърт кръстна. Затова и Бог Го високо въздигна и Му даде име, което е по-горе от всяко име, та в името на Исуса да преклони колена всичко небесно, земно и подземно, и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бога Отца.” (Фил 1, 1-11).

49-години от полагагането на монашески обети на сестра Терезита

Неделя 22 ноември, в която празнувахме Христос Цар бяхме много развълнувани и от още един празник - 49 години от полагагането на монашески обети на сестра Терезита от Конгрегацията на Пасионистките. Когато преди 10 години през 1999 г. пристигнаха от Италия отец Валтер и сестрите Терезита и Йола, ние енорияшите от Русе много се зарадвахме. В началото ни беше трудно и смешно с езиковата бариера, но бързо свикнахме да се разбираме.

На неделните служби на първата пейка в лявата редица винаги сядаше сестра Терезита – една мъничка крехка жена, която въпреки, че не разбираше добре езика, винаги когато разговарях с нея се стремеше да ми отговаря по-най-точния начин, като започваше с едно очарователно е... добре съм... Усещах как от нея лъха сърдечност и доброта.

След известно време към църквата започна курс по италиански език, който се водеше от същата тази сестра Терезита. Много беше забавно. Тя ни учеше на италиански много професионално, а ние я учехме на български. Беше полезно и за двете страни. И учителката беше добра и учениците също. Е, някои от тях научиха италианския по-добре и преминаха в погорен курс, други не чак толкова, но пък сестра Терезита научи българския и започна да превежда притчи в книжките „Заедно”, които всички енорияши четем с интерес и които ни помагат за нашето духовно и религиозно израстване.

Да, много добре се справяше сестра Терезита като учителка по италиански. Още си пазя тетрадките и учебниците. Някой ден отново ще започна да уча – едва ли има някой, който да не харесва този мелодичен и звучен език. Но честно да си призная, наложи ми се да замина за една година в чужбина и почти всичко от италианския ми се изпари от главата – останаха

десетина израза и фрази и толкова...

Когато се върнах, много се зарадвах на всички. И пак всяка неделя на първата пейка в ляво – сестра Терезита – все така малка, нежна и тиха, седи си скромно, ненатрапваща се, спокойна, готова да размени дума със всеки един от нас. Като медицинско лице знаейки за нейния здравословен проблем (не толкова страшен, но упорит и хроничен) се питах от къде в тази нежна, крехка жена толкова сила и дух, веднъж не каза „ох”, не се разхленчи, не се оправдаваше с болезнките си. Възхищавах ѝ се и продължавам да ѝ се възхищавам.

И така ден след ден, неделя след неделя се изтъркаляха 10 години от онази 1999-та г. когато пристигна сестра Терезита – една жена с крехко на вид тяло, но със силен дух и непоколебима вяра. И когато се изправи миналата неделя пред нас да ни благодари за нашите 49 рози, за нашето внимание към нея, за нашата обич, аз се разплаках. Разплаках се и не се срамувах от това, чувствах я като моя сестра. Видях, че и другите плачат. Мъчно им беше, че може би ще си замине да се лекува, а толкова свикнахме с нея. А и как иначе. Тя си е нашата сестра Терезита и ние много си я обичаме. Още веднъж – Честит празник сестра Терезита!!!

Евгения Босилкова

5 декември: международен ден на доброволца

Милосърдие: това е което събра на 05.12.09 доброволци на Каритас от енориите на Белене, Малчика и Русе. Тази група от хора са само част от многобройните доброволци, готови да се отзоват на помощ на всеки нуждаещ се. Неафиширана е тяхната работа, но много необходима за организацията. Затова всеки един бе поздравен лично от г-н Стефан Марков.

Отец Валтер в своята беседа говори за нуждата да следваме Божието Слово, защото то ни вдъхновява и възпитава. Даде ни ярък пример с Мойсей, който ни учи да мислим за брата до нас, как трудностите обединяват общността и необходимостта да се изслушваме.

В работните групи обсъждахме проблеми и добри начинания в организацията:

- ◇ за привличане на доброволци
- ◇ за индивидуалния подход необходим към всеки нуждаещ се
- ◇ за добрите взаимоотношения между самите доброволци
- ◇ за подкрепата от страна на семействата
- ◇ за липсата на дух в някои доброволци да помагат безкористно.

Обсъдихме много теми и споделихме добри начинания. Много са препятствията и на всеки един доброволец му предстои дълъг път на доизграждане и развитие.

В групата от Малчика имаше доброволци, които не са католици. Но това няма значение, напротив това е едно богатство за организацията, която се води преди всичко от християнските ценности и целта е една: да направи живота на нуждаещите се малко по-лек.

Доброволецът ще ни даде чаша вода, но кой ще ни даде онази живата вода (Божие Слово)? Не се ли нуждаем всички от тази жива вода за да променим хората и светът около нас и преди всичко себе си?

Даниела Федева

Стената

В една труднодостъпна и скалиста пустош живеели двама отшелници. Те били открили две пещери, които гледали една към друга. След години на молитви и жестоки умъртвявания, единият от двамата отшелници бил убеден, че е достигнал съвършенство. Другият бил мъж също толкова благочестив, както и добър и отстъпчив. Спирал се да разговаря с редките пътници, утешавал ги, приютявал онези, които се били загубили и онези, които са избягали. “Цялото време е отнето от размишления и молитви” - мислел първият отшелник, който не одобрявал честите, даже и дребни грешки на другия. За да му даде да разбере по ясен начин колко още е далеч от светостта, решил да поставя по един камък пред собствената си пещера всеки път, когато другият извършвал грешка. След няколко месеца пред пещерата му имало сива и задушлива стена от камъни и той бил зазидан вътре в нея.

Понякога около сърцето издигаме стени с малките, ежедневни камъни от възмущение, инат, мълчание, неразрешени въпроси, сърдини. Нашата най-важна задача е да пречим да се издигат стени около нашето сърце и най-вече да се стараем да не ставаме един камък в повече в стените на другите.

Сестра Терезита

Училище за молитва

Нов живот с Бога

Братя и сестри,
стремежът на човешкото сърце към Бога е вписано в Него, защото човекът е създаден от Бога за Бога. Призиването на човека от самото раждане да бъде в общение с Бога; който е създаден от любов и не може да живее напълно, съгласно истината, ако не признае свободно тази любов и не се предаде изцяло в ръцете на своя Създател.

На 20, 21 и 22 ноември т.г. се проведе училище за молитвата: “Нов живот с Бога” от отец Яцек и неговата група от енорията в град Варна. Нов живот с Бога, който човек трябва да започне. Никога не е късно да се присъединим към него. Живот изпълнен с още по-голяма любов, вяра, надежда и упование към Бога. Преминаването през това училище беше едно истинско духовно израстване. Трудно е да се опише. Всеки трябва да го изживее, за да го почувства и усети. Както ни увери отец Яцек в самото начало влизането в това училище ще бъде от едно ниво на духовно състояние, а в края ще се почувстваме в друго, по-високо, по-възвишено, по-поукрепнало доближено във вярата и любовта към Бога. Така се почувствахме всички. Темите свързани с Божието Слово бяха обхванати и поднесени много достъпно, приятно, с весели песни за Бога и с много нагледни примери (динамики). Те се възприемаха от нас слушателите, лесно, достъпно достигаха до сърцата ни. Почувствахме се още по-отворени, открити към вярата в Бога. Бог “Този, който е истина и любов”. Припомняйки за непрестанна и постоянна любов на Бога към човека беше показана със символично червено сърце, на което от външната страна е цитирано Откровението 3,20: “Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с мене”. Разбираемо е, че Бог обича

безусловно всички свои чеда и той търси първи, а не ние, да ни дари със своята любов. Бог иска от човека само да позволи на себе си да бъде обичан и да разтвори сърцето си към Него. Бог Отец, Син и Свети Дух.

“Господ твой Бог е всред тебе, Силният, Който ще те спаси; ще се развесели за тебе с радост, ще се успокои в любовта си, ще се весели за тебе с песни”. Това казва Бог след като разтвори сърцата ни.

Изключителен Дар е, който ни изпрати Господ, писмо получено чрез отец Яцек, на всеки от нас. Бог пише за всеки човек създаден от Него. В него намираме на първо място голямата безусловна любов, с която Той ни дарява, независимо дали сме праведни. Бог обича и грешните. Няма да го тълкуваме, всеки ще разбере съдържанието му. (виж стр. 11).

Темата за грехът започна с показателният пример, играта с хвърлянето на ракетка в мишена. Колкото да хвърляме често има отклонение от целта – десетката. Това показва, че грешим пропускаме целта; а целта е Бог. Грехът е оскърбление спрямо Бога. Всички грешим, ако кажем, че нямаме грях, себе си мамим и истината не е в нас. Грехът е провинение срещу разума, истината и чистата съвест. Грехът въвлеча в грях; той ражда порока, чрез повторението на същите деяния. Грехът на Адам е първият човешки грях, станал грях на всички потомци; като отказва да се подчини на Бога под въздействието на дявола (сатаната). Сатаната са паднали ангели, които отказват да служат на Бога и неговото намерение. Злото, грехът, превръща живота на човек в упорита битка против силите на мрака (дявола), които категорично и безвъзвратно отхвърлят Бога и Неговото царство. Натрупването на един след друг грях, без покаяние представлява брънка свързана една с друга и образуват верига, която става много дълга, и в един момент тя опасва и увива сърцето на човек и той попада под робството на греха. Грехът води до смърт и лишаване от небесното царство. Чрез грехът на нашите прародители, дяволът е придобил известно господство върху човека, затова трябва неуморно да се сражава в битката с дявола, за да се придържа към доброто и

то не без усилията и помощта на Божията благодат. Падението на човека затънал в грях, довежда до Божия замисъл за спасението на човечеството от смъртта. Кой ще изкупи греховете на света? Самият Исус Христос чрез мъчителната Кръстна Смърт. Самите грешници са причинили и извършили всички мъчения, които изтърпя Божествения изкупител. Насилствената смърт на Исус не бе плод на случайно и нещастно стечение на обстоятелствата. Тя принадлежи към тайната на Божия замисъл, както Св. Петър обяснява на израилтяните. В потвърждение на това, което изложихме за греха беше използван един много убеждаващ и верен пример с кръста на който Исус намери смъртта си. В този пример взехме участие и ние. Бяхме помолени от отец Яцек всеки от нас да напише на едно листенце греховете, които допуска и сам да го закове на кръста. Този пример идва да ни убеди още по-силно, че за Смъртта на Исус Христос причината е в нас, всички грешници и че Смъртта му безплатно извърши изкуплението на греховете ни.

Вярата е дар Божи, свръх природна добродетел, влята от Бога, за да се предизвика тази вяра, е необходима предварваща и подкрепяща Божия благодат, както и вътрешната помощ на светия Дух. Вярата е човешки акт. Не трябва да вярваме в никого друго освен в Бога, Отца, Сина и Светия Дух.

Вече навлязохме в темата, която също беше разгледана. Какво разбрахме? Какво усетихме? С какво се обогатихме и какво осмислихме? За въвеждане в темата помогна примера с една обикновена настолна лампа, която има ключ за включване и кабел за включване в електрическата мрежа. Опит за включване чрез ключа, лампата не светна, втори опит също. Защо не светна? Защото не е включена в източника за енергия. Кой е източника на енергия? Вярата в Бога? Вярата в Исус Христос и в Този, Който Го прати за нашето спасение и в Светия Дух и дар Божи, който дава на човека безплатно. Как тази вяра е предадена и съхранена до днес. Църквата е, от която получаваме живота на вярата, източника е съхранен в Христовата Църква чрез Евангелието предадено в Църквата от

апостолите устно и писмено. Преди всичко Светата Църква е, която вярва и така води, храни и поддържа вярата в Господ Исус Христос. Ние вярваме на Църквата като Майка на нашето ново раждане. Бидейки наша Майка, Църквата е наставница на нашата вяра. В какво вярваме?

Вярваме в Бога Всемогъщ Отец. Творец на небето и земята. И в Исуса Христа, единствения Негов син Господ наш, Който се е заченал от Светия Дух, Родил се от Дева Мария, Страдал при Понтийския Пилат, разпнат, умрял и погребан; слязъл в ада, на третия ден възкръснал от мъртвите, възнесъл се на небето, седи от дясно на Бога Отца, Всемогъщия; от там ще дойде да съди живите и мъртвите. Вярвам в Светия Дух, в Светата Католическа Църква, общението на Светиите, опрощаването на греховете, Възкресението на телата и вечния живот, Амин.

“Никой не може да нарече Исуса Господ, освен чрез Светия Дух” (1Кор 12,3), чрез Своята благодат Светия Дух е първият, Който събужда нашата вяра и ни подтиква към нов живот, който е да познаем Отца и пратения от Него Исус Христос.

Така започваме и с темата за Светия Дух. “Светия Дух” е собственото име на Този, Когото обожаваме и прославяме в едно с Отца и Сина. Символите на Светия Дух са:

Вода: Символизмът на водата означава, действието на Светия Дух в Кръщението, понеже след призоваването на Светия Дух, тя става действеният знак в тайнството на новото раждане.

Помазание: Символизмът на помазването с масло също означава Светия Дух и дори става Негов синоним.

Огън: Докато водата означава раждането на плодовитостта на живота, даден в Светия Дух, огънят символизира преобразяващата сила в действията на Светия Дух. Точно под формата на езици “като че ли огнени” Светия Дух слиза върху учениците на Исус Христос в утрото на Петдесетница и ги изпълва.

Облак и Светлина: На планината на Преображението Светия Дух се явява неочаквано като облак, който “засиява” Исус, Мойсей, Илия, Петър, Яков и Йоан и от облака се чува глас, който казва: “Този е моят възлюбен син. Него слушайте” (Лука

9,34-35).

Печат: Образът на печата показва незаличимия белег от помазанието на Светия Дух в тайнствата Кръщение, Миропомазание и Свещенство.

Гълъб: Когато Исус Христос излиза от водата след своето Кръщение, Светия Дух под образа на гълъб слиза върху Него и там остава.

Ръка: Исус оздравява болните като поставя ръцете си над тях и благославя малките деца.

Пръст: С пръста Божи Исус изгонва бесовете.

Накрая идва часът на Исус: Исус оставя Своя Дух в ръцете на Отца в момента, в който чрез смъртта Си става победител на смъртта така, че “възкръснал от мъртвите чрез славата на Отца”. Той дава скоро след това Светия Дух като “духва” върху своите ученици. От този час насетне мисията на Исус Христос и Духът става мисия на Църквата. “Както ме Отец прати, тъй аз ви пращам” (Йоан 20,21).

При участие в училище за Молитвата като слушатели, ние доловихме от темите единство на Божията тайна и Божия план за спасение, както и важното място на Исус Христос, Единствен Син Божи, изпратен от Отца, станал човек чрез Светия Дух в утробата на Дева Мария, за да стане наш Спасител, умрял и възкръснал. Той винаги присъства в Своята Църква чрез тайнствата. Той е извор на вратата, образец на християнско поведение и учител на нашата Молитва.

Благодарим на отец Яцек и неговата група, като ни предоставиха участие в училище за молитва - Нов живот с Бога като слушатели.

Петър и Румяна Ямелиеви

Групата за молитва се среща

**всяка втора и четвърта събота на месеца
в залата “Свети Йоан Павел II” на енорийския дом
(при евентуална промяна ще бъдат уведомени всички).**

Всички са поканени и всеки може да участва

Писмо от Бога

Сине мой, дъще моя:

Отдавна искам да ти кажа нещо.

Днес искам да ти припомня, че те обичам. Моята любов е силна и постоянна. Не мога да престана да те обичам. Даже планините да се поместят и хълмовете да се поклатят, моята милост към тебе никога няма да отстъпи. Няма причина, поради която да престана да те обичам. Аз съм верен на моето обещание и ще изпълня словото си. Ти не знаеш ли, че съм те начертал на своите длани?

Когато се чувстваш слаб (-а) или си болен (-а), имаш баща, който те пази. Моята ръка е над теб и аз нося отговорност за живота ти. За мен ти си изключителен (-а). Ако някой те напада или се опитва да ти направи зло, да ти навреди, ще защитавам делата ти и правата ти. Сине мой, (дъще моя), обичам те с обич безусловна. Не е важно какъв (-а) си или какъв (-а) не си. Обичам те. Както майката е нежна към децата си, така и аз към тебе. Моята любов към тебе не зависи от теб, а от мен. Може ли майката да забрави за детето, родено от утробата ѝ? Даже и тя ако забрави, аз никога няма да забравя за теб.

Обичам те такъв (такава), какъвто (каквата) си. Направих те такъв (такава), какъвто (каквата) си, защото аз те създадох.

Обичам те млад (-а) или възрастен (-на), независимо дали работиш физическа работа или си директор, дали се чувстваш прекрасен (-на) или немного атрактивен (-а). Харесва ми цвета на кожата ти. Такъв (такава) те обичам. Не те обичам заради добрите черти на характера ти, нито поради липсата им; даже недостатъците ти не ми пречат да те обичам. Твоят грях не е пречка за да те обичам. Измивам раните ти. Когато имаш проблеми и се чувстваш самотен (-на), аз съм с теб. Когато спиш, бдя над теб. Когато пътуваш, пак съм с теб. Когато плачеш, аз съм твой утешител. Когато се чувстваш сам (-а), аз съм твой другар.

Повери ми твоите грижи. Аз ще се заема с тях. Ще ти отговоря. Аз съм твоя щит срещу враговете ти. Можеш да разчиташ безусловно на мен. Не ти ме избра. Аз те търсих, както пастирът изгубена си овца. Не дойдох да спася праведните, но дойдох за тези, които имат нужда от моята любов...

Моята любов към теб нищо не ти струва. Единственото, за което моля, то е да ми позволиш да те обичам. Позволи на себе си да бъдеш обичан (-а), само позволи на себе си да бъдеш обичан (-а) .

Искам да знаеш, че имам за теб прекрасен план. Обичам те

Твоят Баща, Бог от вечността.

Снимки от дните на училището за молитва

Не можем да познаем Христос, без да познаваме човека

За да може грехът ни да стане щастлива вина, най-напред трябва да признаем, че сме го извършили. Евангелистът св. Йоан ни предава Христовото обещание, че Утешителят - Светият Дух, - когато дойде, ще убеди света, че е грешен (вж. Йо 16,8), Следователно една от функциите на Светия Дух, който вече слиза на земята, е да ни убеди, че сме грешни. Това е встъпителна, фундаментална за вътрешния ни живот благодат. Светият Дух ни удостоява с нея, за да се убедим, че сме грешни, че сме грешници. Не е достатъчно обаче само да приемем тази първа благодат на Светия Дух. Ако опознаем в себе си единствено действителността на греха, тя би ни унищожила. Животът ни би се огънал под бремето на собственото ни зло: би бил белязан от тревога, стрес и тъга. Трябва да сме отворени и за следващите дарове на Духа, за откриване чрез вярата на Божията любов км нас.

В своята проповед на Площада на победата във Варшава папа Йоан Павел II изрече незабравимите думи: „Човекът не може да бъде разбран докрай без Христос. Или по-точно: човек сам себе си не може да разбере докрай без Христос” (Варшава 02.06.1979). Това означава, че ако не държиш сметка за това, че в живота ти е влязъл Христос, твоята представа за самия теб е стеснена, окастрена, а следователно фалшива. Ако Светият Дух ти открива, че си грешен, а ти не откриеш Христос, Който те обича, можеш да паднеш духом. Определени връзки са дотолкова важни за човека, че сякаш проникват в самата му същност. Към тях се отнася любовта. Не можем да опознаем себе си без Христос, защото без Христос няма да разберем, че сме обичани, че сме изкупени и избрани. Това избраничество, тази обич представляват съществена частица от твоето „аз” и от това не можеш да се браниш.

Съществува и втора част от споменатата по-горе истина. Не можем да познаем Христос, без да познаваме човека. Не можем да разберем кой е Бог, не можем да повярваме в Неговото величие и Неговата любов към нас, ако преди това не сме открили самите себе си. Ако Христос те обичаше заради това, че заслужаваш любов, в това не би имало нищо странно. Та нали и човекът, дори и невярващият, също умее да обича някого, който заслужава това. Христовата любов, като Божествена *agape* - това е любовта, която слиза свихе и обича това, което е недостойно за обич, за да стане то достойно. Колкото по-ясно видиш своята греховност, колкото по-честно признаеш това, толкова по-дълбоко ще откриеш Христос и по-пълно ще повярваш в Него. Такъв е парадоксът на вярата - не можеш да познаеш Христос, без да познаваш човека. Затова може да се каже, че само светците познават истински Христос, защото те са опознали себе си до дъно и са видели размерите на собствените си грехове. Това им е позволило да открият Божието безумство, на което неведнъж дават израз в молитвите си, признавайки: “Боже, Ти навярно си обезумял, щом можеш да обичаш така мене, невероятния грешник!” Тук е налице характерният за всяко автентично религиозно преживяване моменти на велико удивление. Човекът, който е разбрал, че е грешник, и е повярвал в любовта, започва да забелязва, че Бог е наистина безумец в любовта си към него.

От Тадеуш Дайчер, “Диалог за вярата”, стр. 103-105

“Този, Който винаги те е познавал,
те навестява.
Той се нарича Исус
и иска да е твой Спасител.
Исус ясно казва:
“Искам да бъда при вас!”
Мирът влиза,
когато Бог се снижава към човека”.

Андреас Тауе

Иисус беше на едно място
и се молеше (Лк 11,1)
4-та част

4. ПОКАЯНИЕТО

“Не всеки, който ми казва: Господи, Господи, ще влезе в царството ..., а онзи, който изпълнява волята на Отца ми” (Мт 7,21).

Покаятелната молитва

Основният проблем на моето съществуване е следният: да изпълнявам Божията воля, тоест да бъда такъв, какъвто Бог желае да бъда. С други думи, това означава да премахна от живота си всичко, което не му харесва. Да изграждам живота си върху абсолютната вярност на Божия план. Но за да стигна дотам, нужно е първо да позная себе си изцяло. Да сваля всички маски, с които покривам лицето си. Да изправя и да поправя всяка неправда, която е в мен. Накратко: трябва да позная себе си, за да се обърна това е изискване на любовта, това е етап на конкретната ми любов към Бога, етап, който мога и трябва да премина, ако искам да бъда верен на Божията воля. Така се стига до покаятелната молитва.

Себепознанието

Трябва да върша истината в самия мен, ако искам да позная себе си и да се поправя. В мен има много мрачни места, тъмни ъгли, в които погледът ми не прониква никога или поради тайно съучастие, или поради неопитност, или просто по навик. Ако не се реша да изследвам тези ъгли, рискувам да загубя цялата си воля за обръщане.

Молитвата трябва да бъде преди всичко честно споразумение с мен самия. Трябва да ми помогне да застана лице в лице с лошото в мен, за да го заклеймя и да намеря начин да го поправя. Молитвата, тоест интимният, синовен контакт с Бога, ми се дава именно затова: за да стана такъв, какъвто Бог желае

да бъде.

Нека се опитаме с помощта на психологията да хвърлим светлина върху лошите неща, които са в нас.

Човекът не е хармонично същество. В него господства една триархия: три принципа, които му влияят постоянно, влияят си също така взаимно и често си вредят, вместо да се хармонизират помежду си и човекът да бъде щастлив.

Съществува биологичната сфера, нашата физическа реалност, тялото, което е като черупка за скритите дълбоко съкровища на човека.

Съществува и психическата сфера, психиката, която е част от човека и е нещо като мост между тялото и духа.

Съществува, накрая, и духовната сфера, духът, най-възвишената част на човека, средище на всяко негово вътрешно и външно действие, негово най-голямо съкровище, принцип, с помощта на който човекът мисли, желае, обича.

Ще оставим настрана физическите злини и условия на човека, тоест, всички трудности, които го атакуват отвън. Ще ги отминем, не защото не са важни, а защото всъщност не са чак толкова мощни, че да навредят на моралното поведение на човека по отношение на Бога. Ще се занимаем обаче със злините, които потискат психиката, и с онези, които атакуват сферата на духа. Тези злини са много сериозни, защото обуславят моралното ни поведение спрямо Божията воля.

Осмеляваме се да твърдим: докато не познаем добре тези злини, молитвеният ни живот никога няма да има добра основа, защото не познаваме същността на проблемите, тоест: нашето практическо поведение спрямо Божията воля.

Това са онези злини, пред които лесно отстъпваме, които блокират нашата свобода и ни пречат да бъдем верни на Бога: тези злини трябва да станат първият обект на нашата молитва. В тях са корени всяко наше ограничение и всяко наше предателство. Молитвата трябва да действа много върху тях, защото само ако тръгна от тях, ще мога да постигна истинска духовна зрялост, истинско обръщане към Бога.

Петте демони

Да започнем със злините, които обикновено атакуват психиката. Психологът Уйлям Паркър твърди, че нашата психика е обсадена винаги от пет злини, които той не се притеснява да нарече демони. Те са като пет огнища на зараза. Дразнещи, понякога потискащи злини, срещу които човекът понякога съзнателно, понякога несъзнателно, задейства своите защитни механизми.

Първата победа над тези демони е те да бъдат демаскирани. Втората е да открием защитните механизми, често много обикновени, с които да се борим срещу тях. Правилните защитни механизми! Петте злини са: омразата, страхът, чувството за вина, чувството за малоценност, усещането, че си жертва.

Уйлям Паркър твърди, че всички злини, които тормозят психиката ни и са причина за големи проблеми, карат ни да страдаме, се свеждат почти винаги до тези пет огнища на зараза. Ние, разбира се, реагираме срещу тях. Стремемът ни да оцелеем ни кара да го правим. Но много често инструментите ни за защита не са адекватни. Често защитният ни апарат се свежда само до въображаемо премахване на злото, без да се изтръгнат корените му. Ето нашите главни защитни механизми: отричането на злото, оправданието, проекцията на злото върху друг човек или върху други хора, гневната, тоест ирационална реакция. Често защитните ни механизми са толкова неадекватни, че тези злини ни измъчват дори физически, имат разрушителен ефект дори върху нашето тяло. Уйлям Паркър ги класифицира така: психическа депресия, безпокойство, психосоматични смущения.

Този психолог забелязва у своите пациенти определени психосоматични смущения, които предизвикват язва, астма, мигрена, артрити, сърдечни смущения, ахне. Но ако не сме открили корените на тези злини, които минират психиката, е безполезно да лекуваме проявите им. Молитвата има силата да контролира дълбоко вкоренените в психиката злини. Уйлям Паркър демонстрира това със средствата на науката, чрез

експерименти и с голяма научна и духовна сериозност.

Ще започнем с демаскирането на злините, които най-много ни измъчват, правят ни нещастни и ни отклоняват от това да бъдем такива, каквито трябва да бъдем пред Бога. Ето някои прости, но доста добри “тестове”, с помощта на които можем да поработим сериозно върху опознаването на себе си.

Злините на духа

За да познаем себе си, не трябва да спираме тук. След злините, които обременяват психическата сфера на човека, трябва да изследваме злините, които атакуват пряко сферата на духа. Можем да твърдим, че целият живот на човешкия дух се изразява в следните три операции: мислене – желание – любов. Това са операции на духа, които ние в ежедневиия си език изразяваме най-общо така: разум - воля - сърце. В тези три чудесни способности, които издигат човека над всичко останало, се крие най-голямото му величие. Но човекът трябва да заплати за това свое величие. Дори в тези непрстъпни области той води своята борба. Бог ни е сътворил по този начин. Но ни е дал също така и средства за борба. Молитвата е най-могъщото от тези средства. Тя е онзи дълбок енергиен извор на духа, чрез когото човекът може да укрепи разума, волята, сърцето си, за да стане това, което Бог очаква от него. Можем да кажем, че основните заплахи за духа са: липсата на съсредоточеност, тоест дефектната концентрация, слабата воля, недостатъчната и непостоянна любов. Това са три много сериозни опасности, защото заплашват най-големите съкровища на човека.

Бихме могли да кажем, че тези три опасности, които са заплаха за разума, волята и сърцето, бъдат елиминирани, по този начин ще бъдат елиминирани всички опасности за нашата психика. Нещо повече, опасностите за психическата сфера се проявяват, именно защото са облагодетелствани от слабостта на нашия разсъдък, от отпадналата ни воля и от несъвършената любов, която имаме в нас.

Каква трябва да е ролята на молитвата? Тя трябва да лекува

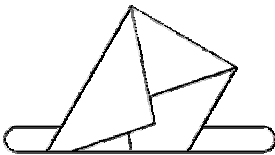
нашата липса на съсредоточеност, да засилва слабата ни воля, да лекува не съвсем всеотдайната ни любов. Кой не би се съгласил, че със слабата ни концентрация, с неумението ни да властваме над себе си, с повърхностното ни отношение към любовта са свързани всичките ни ежедневни проблеми? Кой не би се съгласил, че животът ни зависи почти изцяло от силата на нашето мислене, от енергията на нашата воля, от всеотдайността на нашата любов? Кой не би се съгласил, че светецът не е нищо друго, освен човек със силна способност да разсъждава, със силна воля, с голяма способност да дарява? Да се обърнем със силата на Бога! Ето в това се състои покаятелната молитва. Молитвата е инструмент за покаяние. Само с Божията сила можем да се надяваме на обръщане. Божията сила обикновено идва при нас с помощта на молитвата.

Практическо Упражнение в молитвата

Започва се със знака на кръста, извършен старателно. Докосвайки челото си, посвети на Отца способността си да мислиш. Докосвайки гърдите си, посвети на Христос сърцето си. Докосвайки раменете си, посвети на Светия Дух своите действия, волята си. Трябва да свикнеш с “тринитарната молитва” (молитвата към Пресветата Троица). Вече две хиляди години Църквата подчертава значението на тринитарната молитва: цялата литургична молитва е тринитарна молитва, само че християните са лениви в научаването и в практикуването ѝ.

Първата част на молитвата си посвети на Светия Дух. Отдай му волята си, помоли го: “О, Дух на силата, формирай и укрепи волята ми”. Повтори: “О, Свети Дух, помогни ми в моята покаятелна молитва”.

Втората част на молитвата си посвети на Исус. Помоли го: “Исусе, който си Откровение на Отца, изпълни разума ми с твоята божествена светлина”. Или: “Исусе, който си път, истина и живот, поверявам се на тебе. Искам да бъда твой”. Повтори: “Исусе, бъди мой учител в покаятелната ми молитва”.

В третата част се обърни към Отца. Помоли го: “Отче, който си безкрайна любов, научи ме да обичам”. Повтори: “Отче, помогни ми да направя искрено и синовно покаяние”.

При всяка възможност повтаряй следната молба: “Отче, да бъде не моята, но твоята воля!”

(продължава в следващия брой)

днес ви се роди Спасител

Да! Точно за тебе, който в момента четеш, тази страница! И лично за теб “днес се роди Спасител”!

За тебе с твоите радости и мъки, с твоите сили и слабости!

За тебе който виждаш светлина или ходиш в тъмнина!

За теб - богат или беден - хубав или грозен, симпатичен или антипатичен, здрав или болен...

За теб - човече, който си в щастие или нещастие...

За теб “днес се роди Спасител”!

Роди се, за да ти покаже своята огромна, велика, истинска любов!

На теб, Той лично казва: “Аз те обичам, с любов, от която няма по-голяма. Обичай и ти мен! Имам нужда от твоята любов”.

Приеми Господ Исус в своето сърце и ще бъде истински празник Рождество Христово. Честит празник на всички вас.

Отец Валтер